

Sygn. akt I C 185/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca : S.S.R. Kinga Grzegorzcyk

Protokolant : sekr. sąd. Małgorzata Pierzgałska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Miastu Ł. – Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w Ł.

o zapłatę 55000 złotych

1. oddała powództwo,
2. przyznaje adwokat M. T. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu A. B. w kwocie 2952 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złote, zawierającej w sobie należny podatek VAT, którą to kwotę nakazuje wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi,
3. nie obciąża A. B. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 185/17

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2017 r. A. B. wniósł pozew przeciwko (...) Centrum Pomocy (...) w Ł. o „odzyskanie niewypłaconych środków finansowych na usamodzielnienie: 6300 zł i za naukę przed 25 rokiem życia 24000 zł”. W piśmie z dnia 25 kwietnia 2017 r. powód sprecyzował, że dochodzi kwoty 55000 zł z tytułu naruszenia dóbr osobistych. W piśmie z dnia 29 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, że stroną pozwaną jest Miasto Ł. na prawach powiatu. Ponadto zmodyfikował roszczenie powoda, wnosząc o zasądzenie następujących kwot:

1. 6484 zł tytułem pomocy pieniężnej na usamodzielnienie dla osoby usamodzielniającej się i opuszczającej placówkę opiekuńczo-wychowawczą typu interwencyjnego, w której osoba usamodzielniająca się przebywała przez okres powyżej 6 miesięcy, na podstawie art. 88 pkt 1 ppkt 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej w zw. z art. 5 pkt 1 ppkt 1 i ppkt 5 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie udzielania pomocy na usamodzielnienie, kontynuowanie nauki oraz zagospodarowanie,
2. 40842 zł tytułem pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki na podstawie art. 89 pkt 1 ppkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej,
3. 7673,80 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Zarówno powód w pozwie, jak i jego pełnomocnik w piśmie z dnia 29 sierpnia 2017 r. wskazywali, że trudna sytuacja rodzinna, w jakiej znalazł się powód, będąc dzieckiem, spowodowała, że w wieku 15 lat decyzyjną Sądu Rodzinnego

został skierowany do Pogotowia (...) w Ł.. W ocenie powoda placówka ta funkcjonowała nieprawidłowo i nie podjęła się opieki nad małoletnim wówczas powodem, pozostawiając kwestię jego bezpieczeństwa przypadkowi. Powód kilkakrotnie uciekał z tej placówki z powodu przemocy, jaka była stosowana przez innych wychowanków i wychowawców. Powód bał się, że będzie bity, gwałcony, poniżany, wyśmiewany, a wychowawcy nie będą reagować na te sytuacje. Po każdej ucieczce powoda z placówki nikt nie interesował się losem powoda, a Policja go nie szukała. Policja i Straż Miejska kilka razy dowoziła powoda do Pogotowia (...), kiedy przypadkiem zatrzymała go na nielegalnym przyklejaniu ulotek bądź na kradzieży w supermarkecie. Wskutek tak określonych działań i zaniechań ośrodków pomocy społecznej powód, będąc dzieckiem, został pozostawiony sam sobie i w konsekwencji narażony na utratę zdrowia czy wręcz życia. Powód od 10-go roku życia choruje, ma psychikę i osobowość dziecka. W wieku 17 lat z powodu patologii, biedy i niewychowania zachorował na nerwicę natręctw i fobie społeczne. Powód miał tiki nerwowe w sytuacjach społecznych, lęk przed ludźmi, natręctwa i duże trudności w kontrolowaniu swego zachowania w obecności innych osób. Powód twierdził, że z powodu zaniedbań Pogotowia (...) jest osobą niepełnosprawną.

[pozew k.3-4, pisma k.35 i 55-57]

Pozwane Miasto Ł. wniosło o odrzucenie pozwu w części dotyczącej żądania zawartego w punkcie 1 i 2 pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej oraz o oddalenie powództwa w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia, a ewentualnie o oddalenie powództwa w całości.

[odpowiedź na pozew k.98-101]

W piśmie z dnia 30 października 2017 r. pełnomocnik powoda wskazał, że kwot z tytułu pomocy społecznej na usamodzielnienie się i kontynuowanie nauki powód dochodzi tytułem odszkodowania w postaci utraconych korzyści (lucrum cessans). Są to kwoty, jakie powód w swojej ocenie otrzymałby, gdyby nie bezprawne i zawinione działania (zaniechania) strony pozwanej. W piśmie tym pełnomocnik powoda wskazał sposób wyliczenia dochodzonych kwot w tym zakresie. Odnośnie żądania zadośćuczynienia pełnomocnik powoda wskazał, że jest ono związane z doznany przez powoda uszczerbkiem na zdrowiu.

[pismo k.111-112]

Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2018 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że stroną pozwaną jest Miasto Ł. – Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego udzielonego powodowi z urzędu, oświadczając, że nie zostały one opłacone w całości ani w części.

[e-protokół 00:53:53-00:55:11 i 01:02:55-01:09:04 CD k.169]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. urodził się w dniu (...) W domu powoda panowała przemoc. Jego matka – K. W. nadużywała alkoholu. W wyniku konfliktów rodzinnych wielokrotnie interweniowała Policja.

[okoliczność bezsporna]

Postanowieniem z dnia 11 maja 2006 r. wydanym w sprawie sygn. akt(...) Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi m. in. zmienił formę ograniczenia władzy rodzicielskiej K. W. nad jej małoletnim synem A. B. przez umieszczenie małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

[dowód: postanowienie k.58]

W dniu 3 lutego 2006 r. A. B. został przyjęty do Pogotowia (...) w Ł..

[okoliczność bezsporna]

Pogotowie (...) w Ł. jako placówka opiekuńczo-wychowawcza jest jednostką organizacyjną pomocy społecznej Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł., któremu podlega i jest prowadzone przez Miasto Ł..

[dowód: zarządzenie k.62, regulamin organizacyjny MOPS w Ł. z załącznikami k.62 odwr.-70, uchwały i statuty MOPS w Ł. z załącznikami k.152-163]

W dniu przyjęcia, tj. 3 lutego 2006 r., powód zobaczył innych wychowanków tej placówki i wychowawców. Stwierdził, że inni wychowankowie są podobni do tych, z którymi chodził do szkoły i którzy się nad nim znęcali. Rozpoznał wśród nich kolegę z gimnazjum o pseudonimie (...), który dokuczał powodowi w szkole i go bił. Powód się zestresował. Bał się, że będzie w Pogotowiu traktowany przez innych tak, jak w szkole oraz że inni wychowankowie będą się nad nim znęcać, bić go i gwałcić. Powód do nikogo się nie odzywał. Oczekiwał pomocy psychologa. Nie prosił jednak żadnego z wychowawców o rozmowę, nie starał się nawet z żadnym z nich porozmawiać. Powód tego samego dnia, w którym został przyjęty do Pogotowia, uciekł z tej placówki, gdyż nie chciał przechodzić tego, co wcześniej w szkole. Uważał, że w placówce nie będzie miał zapewnionej opieki. Uciekł w związku z tym do domu rodzinnego, do matki. Po pierwszej ucieczce z Pogotowia powód usłyszał opinie, że w placówce są obecne narkotyki i patologia.

[dowód: zeznania powoda e-protokół adnotacja 00:58:29-01:02:55 w zw. z adnotacją 00:06:26-00:52:37 CD k.169]

Powód wielokrotnie uciekał z Pogotowia (...) w Ł.. Po każdej jego ucieczce Pogotowie informowało o tym fakcie Komendę Miejską Policji w Ł. oraz matkę powoda K. W., prosząc o pomoc w doprowadzeniu powoda do placówki. Po każdym doprowadzeniu do Pogotowia przez funkcjonariuszy Policji powód jeszcze tego samego dnia ponownie samowolnie opuszczał Pogotowie.

[dowód: pisma k.116-118, 124-125, 127-130, zeznania powoda e-protokół adnotacja 00:58:29-01:02:55 w zw. z adnotacją 00:06:26-00:52:37 CD k.169]

Powód nie zgłaszał wychowawcom, że ma jakiegokolwiek problemy. Każda jego decyzja o ucieczce była jego własną decyzją. Powód w Pogotowiu (...) Ł. łącznie spędził kilka godzin.

[dowód: zeznania powoda e-protokół adnotacja 00:58:29-01:02:55 w zw. z adnotacją 00:06:26-00:52:37 CD k.169]

Pogotowie informowało Gimnazjum nr 14 w Ł., do którego uczęszczał powód, że nie ma możliwości sprawowania kontroli nad realizowaniem obowiązku szkolnego przez powoda z uwagi na jego długotrwałą ucieczkę i brak możliwości doprowadzenia go do placówki.

[dowód: pismo k.120]

Pogotowie przekazywało również Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi VIII Wydziałowi Rodzinnemu informacje dotyczące aktualnej sytuacji A. B., informując m. in. o tym, że powód przebywa na długotrwałej ucieczce, a po doprowadzeniu do placówki po krótkim czasie ponownie ucieka.

[dowód: pisma k. 121, 126 i 131]

W dniu 13 sierpnia 2008 r., po ukończeniu 18-tego roku życia, powód został skreślony z listy wychowanków Pogotowia (...) w Ł..

[dowód: pismo k.24]

W okresie od października 2009 r. do końca sierpnia 2017 r. powód pobierał świadczenia z pomocy społecznej w postaci zasiłku celowego na zakup posiłku lub żywności (zasiłek celowy), zasiłku stałego dla osoby samotnie gospodarującej, zasiłku okresowego z powodu bezrobocia oraz pomoc w zakresie pokrycia składki na ubezpieczenie zdrowotne dla osoby pobierającej zasiłek stały.

[dowód: zaświadczenie MOPS k.103-104, zeznania powoda e-protokół adnotacja 00:58:29-01:02:55 w zw. z adnotacją 00:06:26-00:52:37 CD k.169]

Powód od ukończenia 18-go roku życia leczy się psychiatrycznie z rozpoznaniem zaburzeń obsesyjno-kompulsyjnych fobii społecznej, zespołu paranoidalnego, zaburzeń osobowości i uzależnienia od BDZ. Z powodu stwierdzonych zaburzeń psychicznych był wielokrotnie hospitalizowany. W dniu 3 kwietnia 2017 r. zgłosił się do gabinetu psychoterapii indywidualnej prowadzonej przez A. S. w P. w celu odbycia takiej terapii.

[dowód: zaświadczenie k.8 i 76, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.17-18, opinia psychologiczna k.41-42, zaświadczenie-opinia k.136-139]

Ze względów psychiatrycznych powód ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności, która istnieje od 17-go roku życia powoda, zaś ustalony stopień niepełnosprawności datuje się na dzień 8 grudnia 2016 r.

[dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.11-11 odwr.]

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 27 grudnia 2016 r. powód został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 grudnia 2019 r.

[dowód: orzeczenie k.13-13 odwr.]

W 2007 r. powód zapisał się do Gimnazjum dla Dorosłych w (...) w Ł.. Po dwóch miesiącach matka powoda wypisała go z tej placówki. Powód ponowił wpis w 2009 r. Jednak przestał chodzić do szkoły, ponieważ - jak twierdzi - inni uczniowie go bili.

[dowód: pismo k.14, zaświadczenie k.83, zeznania powoda e-protokół adnotacja 00:58:29-01:02:55 w zw. z adnotacją 00:06:26-00:52:37 CD k.169]

Powód od dnia 1 września 2014 r. do dnia 21 stycznia 2016 r. był uczniem XLIV Liceum Ogólnokształcącego w Ł.. Następnie był słuchaczem Liceum Ogólnokształcącego (...) w Ł..

[dowód: zaświadczenia k.15 i 26]

Z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od Miasta Ł. – Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł. odszkodowania w postaci utraconych korzyści, obejmującego kwoty pieniężne, stanowiące pomoc społeczną na usamodzielnienie się i kontynuowanie nauki, które - jak powód twierdził - otrzymałby, gdyby nie bezprawne i zawinione działania (zaniechania) pozwanych. Powód dochodził również zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci zdrowia, które miało wynikać z faktu niezapewnieniu powodowi opieki po skierowaniu go do Pogotowia (...) w Ł. na mocy stosownego postanowienia Sądu.

Co do żądania odszkodowania.

Jako podstawę prawną żądania zapłaty odszkodowania pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 30 października 2017 r. wskazał przepis art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przesłankami tej odpowiedzialności są: 1. niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, 2. szkoda i 3. związek przyczynowy między bezprawnym działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a zaistniałą

szkodą. Ciężar dowodu co do wykazania tych przesłanek spoczywa na poszkodowanym (tak m. in. SA w Warszawie w wyroku z 3.11.2016 r., I ACa 1767/15, Legalis; SA w Katowicach w wyroku z 8.12.2016 r., I ACa 656/16, Lex, SA w Warszawie w wyroku z 13.12.2016 r., I ACa 1999/15, LEX nr 2185490 i w wyroku z 14.12.2016 r., VI ACa 11/16, Legalis).

Do powstania zobowiązaniowego stosunku odszkodowawczego na podstawie art. 417 § 1 k.c. mogą prowadzić wyłącznie niezgodne z prawem działania lub zaniechania. Owa bezprawność musi być natomiast ustalana na podstawie norm regulujących dany stosunek publicznoprawny. Charakter norm regulujących oznaczone stosunki publicznoprawne oraz nakładających na organy władzy publicznej obowiązki określonego działania lub zaniechania przesądzał będzie o istnieniu lub nieistnieniu bezprawności w danym stosunku (tak m. in. SA w Łodzi z 7.8.2013 r., I ACa 311/13, Legalis).

Szkodą w rozumieniu cyt. art. 417 § 1 k.c. jest wszystko to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło.

Ponadto musi istnieć adekwatny związek przyczynowy między zaistniałą szkodą, a bezprawnym działaniem organu samorządu terytorialnego.

W ocenie powoda strona pozwana nie poinformowała go o możliwości ubiegania się o świadczenia z tytułu pomocy pieniężnej, przysługującej powodowi na podstawie art. 88 pkt 1 ppkt 1 i ppkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 88 ustawy z dnia z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1769 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie osiągnięcia przez powoda pełnoletniości, osoba pełnoletnia opuszczająca placówkę opiekuńczo-wychowawczą typu rodzinnego i socjalizacyjnego, dom pomocy społecznej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie, dom dla matek z małoletnimi dziećmi i kobiet w ciąży oraz schronisko dla nieletnich, zakład poprawczy, specjalny ośrodek szkolno-wychowawczy, specjalny ośrodek wychowawczy, młodzieżowy ośrodek socjoterapii zapewniający całodobową opiekę i młodzieżowy ośrodek wychowawczy zostaje objęta pomocą mającą na celu jej życiowe usamodzielnienie i integrację ze środowiskiem przez pracę socjalną, a także pomocą: 1. pieniężną na usamodzielnienie, 2. pieniężną na kontynuowanie nauki, 3. w uzyskaniu odpowiednich warunków mieszkaniowych, w tym w mieszkaniu chronionym, 4. w uzyskaniu zatrudnienia, 5. na zagospodarowanie - w formie rzeczowej. Pomoc ta przysługuje m. in. osobie usamodzielnianej, w przypadku gdy skierowanie na pobyt całodobowy do placówki opiekuńczo-wychowawczej nastąpiło na podstawie orzeczenia sądu, a osoba ta przebywała w takiej placówce co najmniej rok i jest zdolna do samodzielnej egzystencji. Warunkiem uzyskania pomocy jest zobowiązanie się osoby usamodzielnianej do realizacji indywidualnego programu usamodzielnienia, opracowanego wspólnie z opiekunem usamodzielnienia, zatwierdzonego przez kierownika powiatowego centrum pomocy rodzinie. W realizacji indywidualnego programu usamodzielnienia, osobę usamodzielnianą wspiera opiekun usamodzielnienia, którym może być, po wyrażeniu zgody, jedno z rodziców zastępczych, dyrektor placówki rodzinnej, pracownik socjalny powiatowego centrum pomocy rodzinie, wychowawca, psycholog lub pracownik socjalny całodobowej placówki opiekuńczo-wychowawczej, domu pomocy społecznej, schroniska dla nieletnich, zakładu poprawczego, specjalnego ośrodka szkolno-wychowawczego, specjalnego ośrodka wychowawczego, młodzieżowego ośrodka socjoterapii zapewniającego całodobową opiekę, młodzieżowego ośrodka wychowawczego, albo inna osoba wskazana przez osobę usamodzielnianą.

Zgodnie z art. 90 ust. 1 i 4 cyt. ustawy o pomocy społecznej pomocy pieniężnej na usamodzielnienie i pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki udziela starosta powiatu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania dziecka przed skierowaniem do placówki, o której mowa w art. 88 ust. 1. Natomiast warunki i tryb przyznawania przedmiotowej pomocy pieniężnej, wysokość tej pomocy, wartość i składniki pomocy na zagospodarowanie, sposób przygotowania i realizacji indywidualnego programu usamodzielnienia oraz zadania opiekuna usamodzielnienia oraz tryb zawieszania pomocy na usamodzielnienie i pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki określają przepisy wykonawcze do ustawy o pomocy społecznej. W dacie ukończenia przez powoda 18 lat aktem prawnym zawierającym te przepisy wykonawcze było rozporządzenie Ministra Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie

udzielania pomocy na usamodzielnienie, kontynuowanie nauki oraz zagospodarowanie (Dz. U. z 2005 r., nr 6, poz. 45).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód po przyjęciu go do Pogotowia (...) w Ł. uciekł z niego samowolnie tego samego dnia, zaledwie po kilku godzinach pobytu w tej placówce. Sytuacja ta powtarzała się za każdym razem, gdy był doprowadzany do tej placówki przez Policję po ucieczce. Jak wynika z zeznań samego powoda, decyzję o ucieczce podejmował bez podjęcia nawet próby porozmawiania z którymś z wychowawców. Od samego początku miał jedynie subiektywne przekonanie, że w Pogotowiu będzie bity, poniżany i gwałcony, tak jak to miało miejsce w szkole. Przeświadczenie takie podjął po tym, jak – w świetle zeznań powoda – wśród wychowanków placówki zobaczył chłopaka uczęszczającego razem z nim do szkoły, który rzekomo w szkole miał się znęcać nad powodem.

Powód w żaden sposób nie wykazał, aby osoba o pseudonimie (...) faktycznie była wychowankiem tego samego Pogotowia (...). Nie wykazał również, aby wcześniej w szkole dochodziło do przemocy względem jego osoby. Jak zeznał powód, już po przywiezieniu go do placówki, jeszcze tego samego dnia, zobaczył, że panuje tam patologia i są obecne narkotyki. Powód z nikim nie rozmawiał - ani z innymi wychowankami, ani z żadnym z wychowawców. W trakcie procesu powód powoływał się na artykuły prasowe opisujące patologię w placówce, przy czym artykuły te pochodziły z 2009 r., a zatem zostały opublikowane, kiedy powód został już skreślony z listy wychowanków Pogotowia (...) w Ł. z uwagi na osiągnięcie pełnoletniości, oraz z dnia 27 kwietnia 2006 r., a zatem wydany po dacie, w której powód został przyjęty do wskazanej placówki. Powód przyznał, że o przedmiotowych artykułach dowiedział się już po ucieczkach z Pogotowia. Nie mogły one zatem być przyczyną podjęcia decyzji przez powoda o ucieczce z Pogotowia. Po każdym doprowadzeniu powoda do placówki, niemal niezwłocznie ponownie decydował się on na ucieczkę, bez podejmowania próby rozmowy z którymś z wychowawców. Sytuacje takie powtarzały się kilkakrotnie. Powód, jak sam zeznał, miał oczekiwania, że placówka, do której został skierowany, zapewni mu m. in. pomoc psychologiczną, jednakże nie informował nikogo z wychowawców o potrzebie takiej pomocy, ani nie ustalał, czy wychowankowie z takiej pomocy mogą korzystać. W rzeczywistości na skutek swoich ucieczek powód sam uniemożliwiał wychowawcom w Pogotowiu (...) sprawowanie nad nim jakiegokolwiek pieczy.

W dniu 13 sierpnia 2008 r., po osiągnięciu pełnoletniości, powód został skreślony z listy wychowanków Pogotowia (...) w Ł.. Jak sam zeznał, do tej daty w placówce tej faktycznie spędził łącznie zaledwie kilka godzin. W czasie tych kilku godzin z nikim nie rozmawiał, nie prosił żadnego z wychowawców o rozmowę.

Powód podnosił, że doznał szkody na skutek tego, że nikt z wychowawców nie poinformował go o tym, że może się ubiegać o świadczenia przewidziane w ustawie o pomocy społecznej.

Żaden z przepisów powołanej ustawy o pomocy społecznej ani cytowanego rozporządzenia wykonawczego nie nakłada na placówkę opiekuńczo-wychowawczą bądź jej wychowawców obowiązku informowania wychowanków o możliwości ubiegania się o taką pomoc.

Niezależnie od powyższych rozważań, należy również wskazać, że pomoc ta zostaje udzielona przez starostę właściwego do przyznania pomocy na mocy decyzji administracyjnej, po spełnieniu określonych warunków. Nie wiadomo czy powód spełniłby wszystkie wymagania przy składaniu stosownego wniosku. Przepisy przewidują także, że udzielenie takiej pomocy może być również zawieszona. Powód nie wykazał, że w przypadku przyznania mu tego rodzaju pomocy nie zostałaby ona następnie zawieszona i ewentualnie na jaki czas.

W sytuacji, gdy powód dobrowolnie, za każdym razem po umieszczeniu w tej placówce uciekał z Pogotowia (...) w Ł. i to praktycznie niezwłocznie po jego doprowadzeniu do placówki, nadto nie podejmował z nikim żadnych rozmów, a Pogotowie zwracało się do Policji i matki powoda o jego doprowadzenie oraz informowało Sąd o zaistniałych okolicznościach, to nie można uznać, że działanie strony pozwanej było niezgodne z prawem bądź też że strona pozwana dopuściła się zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej.

Skoro powód nie złożył nigdy wniosku o przyznanie pomocy i nie wiadomo, czy w przypadku jego złożenia spełniłby wszystkie warunki przyznania takiej pomocy oraz czy pomoc ta nie zostałaby następnie zawieszona, to nie można uznać, że powód doznał szkody i ewentualnie jaka byłaby jej wysokość.

Powód nie wykazał również istnienia żadnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, które musiałoby być bezprawne, a takie – jak wskazano wcześniej – nie było, a zaistniała szkoda, istnienia której także nie wykazał.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 6484 zł z tytułu pomocy na usamodzielnienie i kwoty 40842,20 zł z tytułu pomocy pieniężnej na kontynuowanie nauki nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził także zasądzenia od strony pozwanej zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci zdrowia, twierdząc, że zaniechania ze strony pozwanej i niezapewnienie przez nią powodowi należytej opieki doprowadziło do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego powoda i zakłóciło jego rozwój. Podstawę prawną roszczenia w tym zakresie stanowi art. 24 k.c. i art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 23 k.c. dobrami osobistymi człowieka są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można uznać, aby po stronie Pogotowia (...) w Ł. miały miejsce jakiegokolwiek działania bądź zaniechania, które skutkowały by powstaniem u powoda uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu twierdzenia powoda o tym, że został przez Pogotowie pozostawiony sam sobie i narażony na utratę zdrowia i życia są całkowicie nieuzasadnione. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z zeznań samego powoda, jednoznacznie wynika, że powód sam pozbawił się możliwości sprawowania nad nim opieki przez wychowawców Pogotowia (...) w Ł.. Powód już pierwszego dnia po przyjęciu go do wskazanej placówki wychowawczej po kilku godzinach postanowił z niej uciec. Przyczyną ucieczki było subiektywne, niczym nie poparte w tym czasie przekonanie powoda, że inni wychowankowie placówki są podobni do tych, z którymi chodził do szkoły, a którzy znęcali się nad nim. Powód twierdził, że wśród innych wychowanków rozpoznał chłopaka z gimnazjum o pseudonimie (...), który w szkole dokuczał powodowi i bił go. Powód wówczas bardzo się zestresował i bał się, że będzie w tej placówce traktowany przez innych tak, jak w szkole, czyli że inni wychowankowie będą się nad nim znęcać, bić go i gwałcić. Powód doszedł do subiektywnego, niczym nie popartego i nieuzasadnionego przekonania, że w Pogotowiu nie będzie miał zapewnionej należytej opieki. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z zeznań powoda, wynika, że powód z nikim nie rozmawiał i nie zgłaszał wychowawcom swoich obaw. Powód wielokrotnie uciekał z Pogotowia, przy czym ucieczki te następowały niezwłocznie po doprowadzeniu go do placówki po wcześniejszej ucieczce, a każda decyzja o ucieczce była własną i dobrowolną decyzją powoda. Powód, jak sam zeznał, w Pogotowiu (...) w Ł. spędził łącznie kilka godzin.

Skoro powód za każdym razem dobrowolnie uciekał z Pogotowia, nie podejmując żadnych prób rozmowy z wychowawcami, to sam postawił się w takiej sytuacji, w której się znalazł, tj. wracał do matki, która nie zapewniała powodowi odpowiednich warunków ani bytowych, ani wychowawczych. W domu powoda panowała zawsze przemoc, co jest okolicznością bezsporną.

Po każdej ucieczce powoda Pogotowie podejmowało stosowne środki, aby go odszukać, tj. zawiadamiało o jego ucieczce zarówno Policję, jak i matkę powoda, informowało również o zaistniałej sytuacji Sąd. Wystosowało także pismo do gimnazjum, do którego uczęszczał powód, że nie jest w stanie sprawować pieczy nad edukacją powoda z uwagi na jego ucieczki. Nie można zatem uznać, że pracownicy Pogotowia pozostawali bezczynni, bądź też, że ich działania były bezprawne lub zawinione.

Ponadto należy wskazać, że podejmując za każdym razem decyzję o ucieczce z Pogotowia, powód sam pozbawiał się możliwości jakiegokolwiek oddziaływania – negatywnego czy pozytywnego – na jego osobę bądź jego zdrowie przez pracowników tej placówki.

Z powyższych przyczyn Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa na okoliczność „aktualnego stanu zdrowia powoda oraz przyczyn takiego stanu z uwzględnieniem działań i zaniechań ze strony jednostek opiekuńczo-wychowawczych, rokowań na przyszłość, rozważenia które faktory (zaniechania ze strony jednostek opiekuńczo-wychowawczych czy wychowanie w tzw. rodzinie patologicznej i dysfunkcyjnej) miały wpływ na aktualny stan zdrowia powoda, naruszenia dóbr osobistych powoda”. Przy tak sformułowanej tezie dowodowej należy również wskazać na marginesie, że prowadzenie procesu przeciwko konkretnej stronie pozwanej, z której działaniami powód wiąże negatywne konsekwencje w swoim życiu, nie daje podstaw do ustalania, jaka ewentualnie inna jednostka odpowiada za aktualny stan zdrowia powoda.

Reasumując, powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 7673,80 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych także jest całkowicie nieuzasadnione i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 1 wyroku oddalił powództwo.

W rozpoznawanej sprawie powód korzystał z pomocy pełnomocnika z urzędu ustanowionego w sprawie sygn. akt II Co 131/16, którego Okręgowa Rada Adwokacka w Ł. wyznaczyła w osobie adw. M. T.. Na podstawie § 2 i § 4 w zw. z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) Sąd orzekł jak w pkt 2 wyroku.

O kosztach w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.c., mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową powoda, opisaną wcześniej w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia, oraz jego subiektywne przeświadczenie o słuszności dochodzonego roszczenia.